

Veckans tanke "Vilse i pandemins öken"

Här om veckan läste jag en essä skriven av teologen Joel Halldorf. Han funderade på vad den lågintensiva tristessen i pandemin gör med oss och våra själar. Om sig själv skrev han: " När någon frågar hur jag mår svarar jag att det är bra, efter omständigheterna. Men om sanningen ska fram vet jag inte. Visserligen känner jag mig inte nedstämd, ångestfylld eller ens sorgsen. Men jag känner inget annat heller. Coviden har inte invaderat min kropp, hittills, men pandemin verkar ha tagit kål på själen." Jag tror knappast att Joel är ensam om att tänka och känna just detta.

Det kommer ständigt nya larmrapporter som hur unga blir deprimerade i spåren av pandemin, hur de tappar livslust och framtidstro. Även om det inte pratas om i samma utsträckning så kan jag tänka mig att det samma gäller även de äldre, de som suttit isolerade på äldreboenden runt om i Sverige det senaste året. Detta att inte kunna träffas. Att inte kunna styra sitt liv som man vill, det är en märklig känsla av att gå i barndom. I mitt (och Joels och åtskilliga andras) fall så består dagarna av ett tråkigt, repetitivt mönster: hämta och lämna barn, värma sin mat hemma, sitta vid köksbordet och delta i möten med

lika håglösa kollegor. Vi längtar efter de där bullriga förmiddagsfikorna. Efter att kunna spendera den värdefulla fritiden tillsammans med vänner och familj. Kunna ha riktiga kalas med riktiga folk närvarande! Att kramas och gå i gudstjänst.

Det jag misstänker är svårigheten med att hantera pandemin är just känslan av att sakna kontroll. Vi vet inte när detta kommer att ta slut, ska det tuffa på ett helt år till? Jag är en googlare av rang, så när pandemin blev klassad just som en sådan sökte jag snabbt fram information kring fenomenet. Det jag fick lära mig var att en pandemi i snitt varar i två år, består i fyra vågor och den tredje vågen verkar vara den värsta. Jag har hållit stenhårt fast i detta för att slippa bli besviken och nu i den tredje vågen försöker jag trösta mig själv med att vi snart tagit oss igenom det värsta. Inte för att det är synd om mig egentligen. Jag och min familj har varit förskonade detta virus så här långt, jag har bara behövt topsa näsan en gång. Men vi alla går igenom en inre livets öken just nu, känslor av melankoli som invaderar hela människan. Livet har varit roligare, har känts mer meningsfullt. Och jag har så smått börjat tappa känslan för att detta är över snart. Vi vill ju bara hitta vägen ut ur denna ödemark, till en säker plats där vi kan inte bara överleva, men leva.

Då är det trösterikt, i alla fall för mig, att tänka att när vi ser tillbaka på denna prövande tid så har vi inte bara överlevt en pandemi, vi har fått ett förändrat synsätt på mycket av det vi tagit för givet. Jag tänker att vi kommer att njuta på ett helt annat sätt, av närvaron av andra människor. I att ta i hand, krama om, att sitta intill och dela liv. Vi vandrar mitt i ödemarken just nu, i en torr och het öken, och vi vet inte om vi kommer att klara det. Kanske misströstar vi som värst just nu. Och vet ni, det är okej! Livet är inte särskilt roligt och stimulerande nu, men det kommer att bli bra igen. Vi känner till så många berättelser om människor som av olika anledningar fastnat i öknen: Israels folk (i fyrtio år!), Hagar och hennes lille bebis Ismael, men också Jesus som både frestades och led i öknen i fyrtio dagar. Ökenvandringar är inte roliga eller enkla, oavsett om de sker inom oss eller utanför. Gud har inte övergett oss i detta. Gud går med, och hen kommer att leda oss till en källa. Jag inte bara vill, jag måste tro det.

Elin Edberg, präst